יש. שקלו אותה ואח"כ פחנו אותה (נה) פחינה גסה * שהרי היא כחול והיא הנקראת שתיתא ר שס קמ"ל מסקמו תר לגבל ממנה בחומץ וכיוצא בו הרבה בבת אחת והוא שיהיה רך אבל (נו) קשה אסור מפני ראה (ימ) בְּלָשׁ * (נו) (וֹחפי׳ בַּרָך) צריְךְ לשנות כיצד נותן את השתיתא ואחר, כך נותן את וומץ : מוך יחרדל שלשו מערב שבת למחר * (נח) יכול לערבו הן ביד הן בכלי ונותן לתוכו

מנה מע"ל ורגילים לערבו עם יין או מי דכש שקורין מע"ד שוה אסור לעשותו בשבת אפי' ברכה דלפי הנראה דין קמח זה כקמח הנוכר כאן טחינה גסה וכו' וכאן דמותר ברכה הוא ע"י שינוי

באור הלכה

דסיינו ע"י שינוי דכלאחר יד ונסתיים כזה מדכרי רש"י אכל כאמת חלילכ לנטות כוה מדברי הראשונים היינו הרי"ף כתב בהדיא דפירושו מעט מעט וכן בפירוש ר"ת וכן כתב בערוך ערך יד וכן משמע מהרמכ"ם וכן בגמרת ע"ג י"ט וקובן של יד ירבה דהתם מוכח שפירושו משט מעט וכן רש"י גופא בכילכ ייב מפרש על יד על יד משע משע וגם ככאן מה שכתב מעיקרא דהאי גובלין הוא כלאחר יד ג"כ הכונה דלפי שהוא ע"י שיטי דמעט מעם כדמפרש כ"ח לכך קראו כלאחר יד אך לפ"ו חזרה קושייתו על מקומה דהא קייץ חלי שישור אסור מן התורה [ולכאורה רליתי לתרן דכגמרא איתא האי מימרא זו דעל יד על יד כשם ר"ח ונוכל לומר דהוא אזיל לשיעתו כדף ע"ד דכ"ל בם דמותר לברור פחות מכשיעור ולאכול ומשום דדרך אכילה כוא ככך וכמו שכתבו התום׳ שם וה"ה בלישת קמח קלי חבל בחמת זה חינו דח"כ לפי מחי דמסיק הגמרח שם לחסור לח הים להו להפוסקים הרי"ף וסרמב"ם להעתיק דבר זה לדינא] . ונ"ל דבאמת הדין עם הנשמת אדכ דקמת בעלמא יש איסור מן התורה אף בחלי שיעור ולא הותר בחמח הלי משום זה וגם דח"כ הי"ל לר"ח לומר פחות מכשיעור כמו דחמר לעיל כדך ע"ד ולמה נקט לישנא דעל יד על יד אלא ודאי דתף אם הים כגרוגרת ג"כ מותר בקמח קלי דגרוגרת הוא ג"כ מעט ושום פוסק לא ראיתי שיוכיר דדוקה פחות מכשיעור וכן משמע בספר נתיב חיים דהפילו כשיעור גרוגרה ג"כ מותר וטעם ההיתר נ"ל לדעת התוספות משום דע"י מה שמיכשין הקליוה בתנור ועושין אותן שיסיו ראוין לאכילה הוא חשיב כמו דכר שנאפה ונתכשל ולכך חף דע"י נתינת מים שנותנין בתוכו אח"כ הוא מתגבל אין זה חשיב כמו מלאכת לישה אלא כמו תיקון אוכל בשלמא דדרך אכילתו בכך והוא חשיב כמו רוטב שנותנין בתכשיל וחין זה מלחכה דחורייתה ולכך הותר מעט משע דחשיב קלת שינוי א"נ דכוונת הגמרא מעע מעע הוא ג"כ דוקא בעח האכילה ומבום דדרך אכילה ככך ודומיא דמאי דסכר ר"ח לעיל כדף ע"ד בהתירת דפחות מכביעור מבום דדרך חכילה בכך וה"ל בזה וחף דהגמרל לא כ"ל למסקנתו שם סברתו סכא כזה בקלי שאני וכמו שכתבנו דהוי כמו רוטב בתוך התבשיל (ומה שאמר שם בגמרא הא מני ר"י ב"ר יהודה משוכ דלרבי יש בזה עכ"פ איסור משום נתינת מים ובע"כ לריך לפרש הכי לפירוש סרמב"ם דם"ל דקמח קלי לאו בר גיבול הוא] אבל בסחם קמח אין טעכ להתיר לישה לתרנגולים אפילו בפחות מכשיעור משום דקי"ל חלי שיעור אסור ה אפי' משט משט אסור: (יח) כלש. ונ"ל דאסור להשתין על ן משום גיבול מ"ח עסי' ש"כ סי"ד וכתב הע"ו כ"ל ללמוד א' חדש דהיינו שהקמח שעושין מטחינת מלה אפויה שקורין

משנה ברורה

נ) בין אם עושה בלילה רכה או קשה ושיעורא דמעע מעע לא זרו הפוסקים ונראה דאפי' יש בו כשיעור גרוגרת ועיין בבה"ל: ה) טחינה גסה. ר"ל דלא שייך למיגזר דלא ליתי למיחלף בלישת ח שאינו קלי דאינו בכלל קמח לפיכך התירו בזה ברכה אפילו כה: (נו) קשה אסור. ר"ל הרבה (סד) אכל מטט מעע מותר זו לעיל בקמח קלי : (נו) ואפי' ברך וכו'. עיין בט"ו שכתב סור לערוב בשבת של פסח קמח שעושין מטהינת מלה אפויה נכן ביין או במי דבש אף דדמי לשתיתה שהוה טהינה גסה ושם תר ברכה היינו ע"י שינוי אבל בקמח זהי. אין ידוע מה נותן לה בחול כדי לידע מה הוא השינוי. ע"כ אסור אם עושה הרבה ז"ר כתב דאם אין ידוע יעשה שינוי דמפרש בגמרא,שיתן המאכל ולה ואח"כ המשקה וכן כתק יעקב בסימן תע"ג מודד להקל בזה. יב להחמיר שלא לערב בכף רק מנענע הכלי עד שיתעקב וכ"ז ו עושה הרבה אבל אם עושה מעט מעט מותר (סה) אפי / בעבה י שינוי לדעה זו דלהי"ה לקמן בסט"ז אסור בעבה בכל גווני כתב "א כ"ל דאסור להשתין (סו) על טיט משום גיבול, וכונתו אפי" וב הפוסקים דס"ל דבדבר שהוא בר גיבול אינו חייב עד שיגבל מ איסורא מיהו איכא וה"ה בעפר תיחוח ובהול ואף דהוא אין וין ללישה מ"מ פסיק רישה הוה (פו) וכלי שרוקק בו הו רוחן בו ו בשבת והחתיו יש חול הדק או גם יש לעיין אם הוא אסור או תר דאולי הוי פסיק רישא דלא ניהא ליה ומלאתי בספר בית מאיר ותיר (סח) מטעם זה במקום הגורך אפי' להשתין על טיט וגראה ב לסמוך ע"ו (סט) במקום שהטיט אינו שלו דאו בודאי לא ניהא ה בלישתה. כתב הח"ח כשמכסה מי רגלים בחול וחפר וכשיתן ום יהיה מתערב במי רגלים (ע) והוי כמו לישה ומנתינת מים יב (עא) להרבה פוסקים ולכן יתן הרבה אפר וחול ואז לא ניכר ל הלישה : (גח) יכול לערבו. במים או ביין ואפילו אם לא

התורה בכל מלאכות וכמו שכתבנו בסימן ב"מ בבה"ל ע"ש ולא הותר בלישה לתרנגולים כ"א באופן המבואר במורסן בסימן שכ"ד ס"ג עיש . ב דבפירום ר"ח הנדפס מחדם על שבת ראיתי דבר חדם שכתב דהא דמתירין בשתיתא ובקלי דוקא ע"י ניעור שתי וערב בלבד ולא גיבול ממש ל מכל הפוסקים לא משמע כן : * שהרי היא כחול . משמע מום דבחול אין שייך לישה והרמב"ם לשיטתו אויל שכתב ספ"ח אין גיבול באפר ולא כחצו ם וכו' והראב"ד חולק וכתב ואינו כן שלא אמרו אפר אינו בר גיבול אלא שאינו מחוסר גיבול ובנתינת מים לכד חייב וכן דעת האחרונים [מ"א כשכ י"מ]: * ואפילו ברך וכו׳ . שיין במ"ב בכתכנו בשם הט"ו לאסור טחינת מלה אפויה ליתן לתוך היין או מי דבש והא"ר חולק עליו והנה בתוספתא תה מפרפרין גלוסקין לפני החולה וכלכד בלה יגבל הח"ר יפרש דמיירי כבהיה שבה והוא עושה הרכה: * יכוד לערכו. עיין כמ"ב בכתה אפילו אב כתערבו וכו׳ כ״כ הח״ר ופמ״ג לדעה זו וכן הוא סשוט בפירוש השו"ע דאם נתערב מבעוד יום היינו היש אומרים שבסעיף ט"ז ועיין בב״י באורך דמוכח כפשיטות ומשמע דאפילו לעשות בשבת בלילה עבה התירו ג"כ באופן זה שאין טורף בכח וכאמת לע"ג כום האיך התירו חו"ל עלם סגיבול דהוא פור דאורייתא ע"י סבינוי המועט הזה דהיינו באינו טורף בכת וגם מרמב"ם פר"ב מבמע דאם יטרוף לא הול כ"א איסור דרבנן שחשכהו בכ והוא פרקא דמיירי משניני השבותין [ואולי דזהו כונת הטור והמחבר שכתבו אלא מערבו מעט מעט והוא כשין מה שהתירו בקמח קלי של יד של יד אכל הכ"י ויתר הפובקים לה משמע כן גם בגמרה לה נוכר דוהו דוקה על יד על יד] והם נהמר שהות דבר שהינו בר גיבול יהים יותר קשם לשיעה

שער הצירן
ג) ט"ז וא"ר לשיטת הרמב"ם שהפתיקו בשו"ע אבל לבארי פוסקים גם בקמח קלי מותה כשבלילתו רכה אפילו הרבה: (סד) אחרונים: (סה) בין אם
וחינה גסה או דקה דלא חמירא מקמת קלי דמותר אפילו בעבה אם טושה מעט ורק לדטת הי"א לקמן בסט"ז גם בקמת קלי אסור: (סו) שיין בפמ"ג
נסתפק אולי אף בטיט קשה כי נימות לבסוף: (סו) פמ"ג: (סח) דהוא פ"ר דלא ניחא ליה באיסור דרבטן: (סט) שיין שבת ק"ג ע"א בגמרא דמשמי
לריכא דקעביד בארטא דחבריה: (ט) וגראה דבוה לא שייך פ"ר דלא ניהא ליה דבאמת ניחא ליה שיבלע המ"ר בתוך האפר וחול כדי שלא יסיה מינכר:
א) באפר ובחול הגם הלא הרבה ראשונים ס"ל דתייב מנתינת מים ואפילו בחיל הדק ג"ב דעת הרא"מ ובעה"ת וסמ"ג וסמ"ק לחיוב מנתינת מים :

JIN H2-3 JO: K1 JIG 1971 192 612 1,00